

Trollbandet

Av: [Eline Bjerkan](#) – Publisert: 29.04.2013, NATT&DAG, Trondheim

Det kan virke litt komisk når fire kvinner kommer inn på scenen, ikledd lag på lag med mildt sagt fargeglade klesplagg. Fra topp til tå er disse kvinnene dekt med alt fra gullfarget jakke til silkeskjerf med blomsterprint. Til og med hodene deres er surret inn i tynne sjal, og man kan bli fristet til å avfeie dem som klossete, kavende figurer uten mål og mening. Så feil kan man ta.

Når lyset slås av forsvinner de fargerike tøybyltene. Først fullstendig. Så kan man, gradvis tydeligere, skimte silhuetene deres som hvite, spøkelsesaktige lysbilder. Noe begynner taktfast å rasle. Det høres ut som tøy som gnisses mellom håndflater. Og her, her skjer det noe. Denne stadig mer insisterende raslingen kan sammenlignes med en voggesang; den er besnærende, og lokker publikum inn i en slags meditativ transe. Jeg kjenner på hvilepuls mens de eneste lydene som kan høres er lyden av pusten til danserne, stoffer som stryker mot hverandre og luft som fanges i foldene.

Kvinnen bak kunsten er Ingrid Fiksdal, som sammen med Signe Becker og Ingvild Langgård mottok NATT&DAGs Oslopris for årets scenekunst for forestillingen *Night Tripper*. Det var med andre ord vanskelig å legge forventningene på hylla i møte med den nye forestillingen *BAND* på Avant Garden. Denne går ut på å skulle gjenskape en konsert, helt uten lyd, bare bestående av bevegelse og lyseffekter. Og ja, de fargesterke, mønstrede plaggene assosierer til noe psykedelisk, mens dansernes bevegelser hinter om alt fra det seige, dronete til manisk headbanging. Men, det kunne like gjerne vært snakk om havstrømmer eller stormvær, selv om en konsert uten lyd unektelig er et kulere konsept.

Poenget er, at det er ikke så farlig hva som var den konkrete tanken bak. Fiksdal og Co har lagd en forestilling som stikker dypere enn som så. Den har frigjort seg fra definisjonene, kanskje også fra kunstnerne, og manifesterer seg kan hende som forskjellige hendelsesforløp hos hver enkelt publikummer. Generelt kan man karakterisere den som en hypnotiserende skildring av en tilblivelsesprosess; av å bygge seg opp til et klimaks for så å falle, falle, puste og strekke seg igjen. Ja, hadde jeg ikke bedrevet en viss selvsensur så kunne jeg sagt at dette, dette er jo livet, dere. Så enkelt, men så virkningsfullt når det funker. Under den timen forestillingen varte satt jeg helt i ro, uten å lee på en muskel, trollbundet av energiene som bygde seg opp på scenen. *BAND* rører noe ved deg, og forandrer deg.

BAND ble vist på Teaterhuset Avant Garden i Trondheim 24. og 25. april, og vil bli vist på BIT Teatergarasjen i Bergen 3. og 4. mai.